

stand blev gjort afhængig af politiske vilkår. Han gennemgik de områder for hjælp, som Afrika særligt behøvede, og omtalte herunder moderniseringen af landbruget, industrialisering, uddannelse af administrativt personale og hele infrastrukturens spørgsmål. I forbindelse med sidste emne påpegede han betydningen af, at udviklingen skete på regional basis, hvilket ville bidrage til oplyselse af politiske skillelinjer.

Pakistans repræsentant pegede på Colombo-planen som et godt forbillede for Afrika. Hjælp udefra, understregede han, måtte begrænses til teknisk bistand, medens enhver økonomisk udviklingsplans grundtanke måtte være det afrikanske folks eget arbejde.

Nigerias repræsentant udtrykte skuffelse over, at hr. Stevenson ikke var fremkommet med et konkret program, særlig under hensyn til, at et sådant program for nylig var fremlagt for Latinamerika. På grund af tidligere erfaring var Afrikas nationer mistroiske over for fremmed økonomisk hjælp, og han mente, at en sådan mistro bedst kunne elimineres ved at dirigere hjælpen gennem FN. *Nigerias* repræsentant accepterede i princippet den amerikanske delegeredes tanke om et afrikansk initiativ, men pegede på, at medmindre stormagterne og de mere velstående vestlige nationer var rede til at støtte et sådant hjælpeprogram, ville intet afrikansk initiativ nytte. Han sluttede med at foreslå, at et underudvalg af afrikanske og asiatiske medlemmer sammen med repræsentanter for stormagterne og alle andre interesserede stater muligvis kunne udarbejde et resolutionsudkast, der kunne medføre konkrete resultater.

Der forelagdes den 11. april 1961 i udvalget et af 25 afrikanske stater udarbejdet resolutionsudkast om et FN-program for uafhængighed og udvikling i Afrika. Ud-kastet indeholder et afsnit om politiske og et afsnit om økonomiske spørgsmål.

I det politiske afsnit opfordres alle stater, der har ansvar for administrationen af territorier i Afrika, til at gennemføre den ved forsamlingens resolution af 14. december 1960 vedtagne kolonierklæring, jfr. beretning til folketinget angående samlingens 1. del, sp. 335-345. De spørgsmål i kolonierklæringen, der er mest hastende, henvises til behandling i fjerde udvalg.

Det økonomiske afsnit indeholder en an-

modning til de økonomisk udviklede lande om forøget finansiel og teknisk bistand til de afrikanske lande på multilateral basis og inden for rammerne af Den økonomiske Kommission for Asien og det fjerne østen (ECAFE). Endvidere bekræftes den under samlingens 1. del den 15. december 1960 vedtagne resolution om decentraliseringen af FNs virksomhed på det økonomiske og sociale område og styrkelse af de regionale økonomiske kommissioner, jfr. beretningen til folketinget angående samlingens 1. del, sp. 349-50, og der udtrykkes tillid til ECAFE som væsentlig for samarbejdet mellem de afrikanske stater. Yderligere understreges vigtigheden af en udvidelse af FNs regulære tekniske bistandsprogrammer og af en fremskyndelse af FNs udvidede program for teknisk bistand (EPTA-programmerne) for de nye uafhængige lande samt af teknisk bistand m. v. for så vidt angår Specialfonden og EPTA. Der foreslås oprettet en bank for økonomisk udvikling i Afrika og af et „Economic Development Institute for Africa“ med særligt henblik på uddannelse for så vidt angår økonomisk planlægning. Der gives udtryk for tiltro til ECAFE ikke alene som rådgivende, men også som koordinerende organisation for så vidt angår økonomisk og teknisk bistand til Afrika, og der udtrykkes værdsættelse af en planlagt UNESCO-konference i Addis Abeba vedrørende undervisningsspørgsmål i forbindelse med den økonomiske udvikling i Afrika. Der anmodes om, at de ved denne lejlighed vedtagne rekommandationer og planer oversendes til Det økonomiske og sociale Råd, og nødvendigheden anerkendes af de undersøgelser, som foretages eller forberedes af den af Det økonomiske og sociale Råd oprettede kommission, der har til opgave at undersøge internationale råvareproblemer (Commission of International Commodity Trade, CICT).

Endelig anmodes Det økonomiske og sociale Råd om på sin 31. samling at foretage de nødvendige undersøgelser til gennemførelse af de i resolutionsudkastet omhandlede foranstaltninger, og det beslutes, at spørgsmålet skal drøftes på 16. plenarforsamling.

Første udvalg besluttede på sit møde den 21. april at anbefale plenarforsamlingen, at emnets videre behandling blev udskudt til